

I. Helyezett

Boda Sára 4.a

Marcali

Mikszáth Kálmán Általános Iskola tanulója

A titokzatos jelek

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Lucynak hívtak. Ez a kislány 4.a osztályba járt.

Egyszer a környezet tanár azt mondta, hogy az a házi feladat, hogy gyűjtsenek különleges levelekről tulajdonságokat. Lucy hazament és nekilátott a feladatnak. Ahogy kiment az udvarra, sehol nem talált szép, különleges leveleket. Magában ezt kívánta:

- Ó, bárcsak találnék legalább pár szép levelet!

Lucy újra nekiállt keresni. Odaért az egyik diófájukhoz, és csodák csodájára, a diófa összes levelén érdekes iratokat látott. Az egyikén ez állt:

- Szia Lucy, kérlek, azonnal gyere a kétszáz éves városba. Siess!

A történetet elmesélte a gyerekeknek, de mindenki kinevette.

- Jaj, nézzétek, ott lapul a hazudós! He, he, he, he!

- Tiszta szánalmas! Hi, hi, hi, hi!

Lucy nem igazán foglalkozott a többiekkel, őt a titkos írárok érdekelték. Ahogy hazaért, elindult biciklivel a kétszáz éves városba. S csodák csodája, megszólalt a bicaj:

- Tudok, hogy én csodajármű vagyok? Elrepítelek a keresett városodba.

Amikor odaért, egy újabb fát talált, aminek a levelein ez az irat állt:

- Azonnal gyere a százötven éves kúthoz!

- Óh – sóhajtott Lucy – hát honnan tudnám, hogy merre van a százötven éves kút?

Egyszeriben feltámadt a szél, és Lucyt magával ragadta. Nyomban ott termett a kútnál.

Belenézett, és azt látta, hogy három levél úszik a vízen. Aztán a három levél eltűnt, és egy hal bukkant fel, aki megszólalt:

- Látom megértetted a feladatot! De még mindig csak utad felénél jársz! Figyelj! Kerüld meg háromszor ezt a kutat, akkor majd látni fogsz három halat. Mindegyiknek egy-egy aranydiót tégy a szájába! A többi teendőt rád bízom!

Azzal a hal eltűnt. Lucy háromszor megkerülte a kutat és három aranydiót látott a kút szélén.

Mindegyiket felvette és a három hal szájába rakta. Hirtelen Lucy alatt megnyílt a föld.

Szerencsére egy pihe-puha tollkupacra esett.

Ott minden tele volt édességgel és finom gyümölcssel! Lucynak összefutott a nyál a szájában.

Nem bírta megállni, hogy egy kis zöld cukorkát ne egyen meg. Ahogy bekapta a cukrot, egy végtelen erdőbe ért. Több órán keresztül bolyongott, míg egy kis vakító pamaccsal találkozott. A kis pamacs így szólt hozzá:

- Te is azért vagy itt, mert ettél a zöld cukorkából?

A lány hátrahőkölt, aztán szípgöggel válaszolt:

- Igen, de te ki vagy?

- Az én nevem Pimicspamacs! És téged, hogy hívnak?

- Én pedig Lucy vagyok. Megbízhatok benned?

- Bennem? Bármikor!

- És ki tudsz vezetni innen?

- Sajnos nem, én is már egy hete bolyongok itt!

- Még nem találtál semmit?

- De igen, két kis árnyéklényt, akik folyton hazudoznak!

- Menjünk oda azonnal!

Azzal beültek Pimicspamacs autójába, és elmentek az árnyéklényekhez. Lucy így szólt hozzájuk:

- Árnyékok! Tudjátok, merre van a kiút?

- Hi, hi, igen, hi, hi!- kuncogták az árnyékok.

- Merre? Kérlek, mutassátok meg!

- Arra! - felelték kórusban. S egyik jobbra, a másik balra mutatott.

- Mindig csak ezt felelik – sóhajtott Pimicspamacs.

- Szerintetek, így értünk ebből valamit? – toppantott dühösen Lucy.

- Válaszolj a kérdésre és kijutsz! – felelte a két árnyék.

- Milyen kérdésre? – szólt Lucy.

- Add össze mennyi hat, meg hat, meg nyolcvanhatszszor kettő, meg tizenhat, meg ezer!

- Az annyi, mint...ezerkétszáz – válaszolta Lucy.

- De...De..., hogy tudtad kiszámolni? – kérdezték az árnyékok.

De addigra Lucy eltűnt. Nem tudni ki segített neki, de kezében egy levéllel hazaért. Otthon leszidták, hogy hol csatangolt eddig. Nem mertte elárulni, de az biztos, hogy ez a kaland örökös nyomot hagyott benne. S a különös levéllel másnap boldogan ment a környezet órára.

Kétkedtek benne?

Járjatok utána!